

ÎMPOTRIVA ȘACALILOR - DESPRE “UN BOLȘEVIC”, VÂNJOS ARTIST ȘI FOARTE CONVINS OM AL CETĂȚII ROMÂNEȘTI : ADRIAN PĂUNESCU

...Cât a trăit, viața lui de om a fost teribil de controversată, iar cea de Artist, nu cu mult mai puțin...

...După ce a murit, peste mormântul lui, de la picioarele lui Eminescu, se varsă tone de spurcăciune, de către cei care n-au avut curajul, cât timp el a trăit, nu să-i dea două palme cinstite (dacă le-ar fi meritat...), dar nici măcar nu îndrăzneau să se apropie de el, deși el nu umbla cu bodigarzi...

...Nimeni nu poate pretinde, în lumea asta mustind de păcat, că va fi fost vreun sfânt... pentru că, dacă ar zice asta, ar însemna că suferă, grav, de demență ori de friguri galbene... Cine, însă, înafară de unii sfinți părinți și mari Duhuri din mânăstiri, ar putea pretinde (dar ei n-o fac asta **NICIODATĂ**, pentru că și-ar falsifica toată existența lor terestră!) poate să fie “**un sfânt pe pământ**” (cel puțin la noi, la ortodocși)?! Nimeni! Dar el a fost un **Om!** Și un Artist...!!! În niciun caz mai rău decât unii, precis mai bun decât mulți alții! “**A fost un comunist, un bolșevic...**” Da, și eu simt (și mulți alții, suferitori ca și mine, de toate câte-s dureri și revolte, pe lume și din pricina lumii...) – simt tot mai des, de tot mai multe ori, în lumea asta cumplit de nedreaptă, debălăzat de nedreaptă (plină de egoism sălbatic și monstruos, de crime oribile și nepedepsite, ci răsplătite, de “colegi”, cu onoruri”..., plină de trădare, de iresponsabilitate dementă, de lașitate împuțită, de impostură înfioțată, de ticăloșie și de hoție “cât încapă”...) - că, parcă, un pic de “bolșevism” (nu sovietic, dar “țepeșesc”, de-al nostru, neaș, DA!) - n-ar strica, pentru câteva ceasuri ori zile, să mai...rărească rândurile celor ce ne tot scot ochii cu furturile lor sfidătoare și crimele lor de trădare “lejeră”, a României și a Neamului Românesc...Dar, din păcate, n-ați nimerit-o: **ADRIAN PĂUNESCU** a fost un destul de “prost” (năvălaş și cârtitor) - **COMUNIST**...și, mai mult și infinit mai frumos și demn decât atât, **ȘI-A ASUMAT, DESCHIS, “PE FATĂ”, CONDITIA ȘI TRECUTUL SĂU DE COMUNIST!!!**...nu ca unii dintre domniile voastre, cameleoni de duzină, care ați lins tot ce se putea linge, înainte de 1989, ați furat și lingușit, ați trădat și lingușit, **IAR ACUM VENITI SĂ VĂ DATI MARI JUSTITIARI ȘI TERIBILI...”DEMOCRATO-LIBERALI”...!!!**

...Și nu sunt deosebit de încântat să văd că mare parte din diaspora este încrâncenată, tocmai față de cel ce a cântat Neamul și Istoria Neamului nostru necăjit, cu mai mult foc decât toți poeții contemporani LA UN LOC!!!...De la Eminescu, de la Coșbuc, Goga ori Blaga (membru al cuibului legionar *Axa*, din București...ca și Mircea Eliade, Nae Ionescu, Emil Cioran ori Ion Barbu/Dan Barbilian...), de la Corneliu Zelea Codreanu încoace... – n-au mai existat, până la **ADRIAN PĂUNESCU**, scriitori/poeți cu mai larg suflet/răsuflet de cânt, deschis (orfic) către Neam și Țară, așa cum îndemna bardul cel din Hordou, prin exemplul său personal: “**Sunt suflet în sufletul neamului meu/Și-i cânt bucuria și-amarul**”...!!! Adică, un autentic scriitor/bard naționalist!

...Un om care, pe 31 octombrie 2010, deci, cu 5 zile înainte de trecerea dincolo, scrie, răstignit pe patul de moarte, finalul unui poem (*De la un cardiac, cordial*) așa, ca un exasperat-obsedant gând către patrie: “**De-aicea, de pe patul de spital / Pe care mă**

*găsesc de vreme lungă,/Consider că e-un gest profund moral / Cuvântul meu la voi să mai ajungă./Mă monitorizează paznici minimi / Din maxima profesorului grijă,/În jurul obositei mele inimi / Să nu mă mai ajungă nicio schijă./Aud o ambulanță revenind / Cu cine știe ce bolnav aicea,/Alarma mi se pare un colind / Cu care se tratează cicatricea./Purtați-vă de grijă, frații mei / Păziți-vă și inima, și gândul,/De nu doriți să vină anii grei / Spitalul de Urgență implorându-l./Eu vă salut de-a dreptul cordial / De-a dreptul cardiac, precum se știe./Recunoscând că patul de spital / Nu-i o alarmă, ci o garanție./Vă văd pe toți mai buni și mai umani / Eu însumi sunt mai omenos în toate,/Dă-mi, Doamne, viață, încă niște ani / **SI TĂRII MELE - MINIMA DREPTATE!**" – nu poate fi decât UN DUH ALES (...pe patul de moarte, extrem de puțini se mai gândesc la Neam și Patrie... - majoritatea, și nimeni n-are dreptul să-i condamne că fac așa: doar la necazul și suferința și spaima extincției lor personale...). ...Sau, măcar, un **CETĂȚEAN**. Sau, nici măcar asta nu-i dați voie?! Dar cine stă să vă întrebe pe voi, șacalilor și hoitarilor?! Să-l judece și întrebe pe el cei care au făcut, pentru cultura română, măcar a mia parte din cât a făcut energia lui clocotitoare...să-l întrebe cei pe care Duhurile Miraculoase ale lui Ion și Doina Aldea-Teodorovici i-a iubit și prețuit mai mult decât pe el...să-l întrebe cei care, în 1991, au stat sub gloanțele armatei rusești, printre tancurile hârbuite ale eroice și de toți părăsitei miliții basarabene...părăsită/trădată de însuși domnul președinte al României, pe-atunci, Ion Iliescu (27 august 1991), cel care a recunoscut, **PRIMUL DIN LUME!** – "**statul Republica Moldova**"...*

...Da, poate că a fost paranoic...ca oricare Artist! Nu poți fi artist, fără ...”hiperbolă/hiperbolizare” în viziune, ba chiar și în legătură cu propria-ți ființă! Da, poate că a scris prea mult-diluvial, fără să taie destul...(dacă ar fi fost băgat într-o pușcărie stalinistă, cum nu mai existau pe vremea lui Ceaușescu, și având, deci, ca singură modalitate de scris, scrisul pe o umilă coajă de săpun, iar nu pe atâtea păduri... - SIGUR ar fi scris mai concis, precum Gyr, Cahuleanu sau Crainic!)... - a iubit prea multe femei...dar ar fi fost, oare, mai spre laudă-i să fie ...”gay”?! etc. etc. etc. ...În rest, domnilor vulturi hoitari și șacali, “rămâne cum am stabilit”: dacă ați fi avut ceva autentic și principial de-mpărțit cu **ADRIAN PĂUNESCU**, ați fi venit pe strada Dionisie Lupu, la nr. 1, ați fi deschis larg poarta și, acolo, la masa, din ogradă, i-ați fi ars, lui **ADRIAN PĂUNESCU**, două perechi de palme gospodărești, pentru toate păcatele pe care ziceți, acum, că le-ar fi avut, dacă i-ați fi zis, la TV sau aiurea, “verde-n față”, tot ce vă...”durea” (!) la el (...dar știați ce replică spontană și acidă avea, de vă ardea precum un șfichi bici, bine împletit!)... și, de ați fi fi făcut precum n-ați făcut, poate că aș considera necesar să continuu acest editorial, care, pe nesimțite, s-a transformat într-un soi de pledoarie, de care cel plecat chiar nu are nevoie: **PENTRU EL GLĂSUIESC, CU MAXIMĂ ELOCVENTĂ ȘI ÎN ETERNITATE, SUTE DE VERSURI “DURUTE” ȘI LUMINOASE !!!**

...Când a fost vorba să fie combătute manualele alternative (sub ministeriatul liberalului Andrei Marga!), de Istorie și de Română, **CA MANUALE DEZ-NATIONALIZATOARE!!!** - singur **ADRIAN PĂUNESCU** mi-a acceptat memoriul (de 26 de pagini...) și mi l-a citit și comentat, el însuși, pe postul *Antena 1*...dându-mi, apoi, dreptul să intervin în direct și să demonstrez țării (adormite de tot...), prin viu grai, nocivitatea acestei...”alternativități”! **NICIUN PROFESOR, NICIUN “DASCĂL”** (...ca și în cazul Măriei Sale, Doamnei **CRISTINA ANGHEL**...) **N-A “INTRAT ÎN**

**VORBĂ”, ATUNCI, CU MINE ȘI CU PĂUNESCU ADRIAN, DESPRE CRIMA
IMUNDĂ, CE SE CLOCEA “VÂNJOS”, ÎNCĂ DE PE ATUNCI, ÎMPOTRIVA
“ÎNVĂȚĂMÂNTULUI” ȘI A “EDUCAȚIEI” ROMÂNEȘTI...!!!**

...Așa că, vă invit, cu maximă fermitate, să tăceți, acum, și să nu mai ziceți: “*Mi-era așa de greață de el, ca om, că nu i-am citit și nu-i voi citi nicio poezie!*” Încă din 1940, Mihail Kogălniceanu, care chiar a însemnat ceva pentru România, a scris, în *Introducția* sa la **Dacia literară**: “*Literatura noastră are trebuință de unire, iar nu de dezbinare; cât pentru noi, dar, vom căuta să nu dăm cea mai mică pricină din care s-ar putea isca o urâtă și neplăcută neunire.(...) CRITICA NOASTRĂ VA FI NEPĂRTINITOARE; VOM CRITICA CARTEA, IAR NU PERSOANA.*” Chiar așa de incultă a devenit, subit, “intelighenția” românească (chipurile...), fojgăitoare, zilnic, pe toate ecranele, pe toate canalele TV...?!

...Domniile voastre să faceți bine să uitați că ar fi existat “*un porc*” (...cum, acum, grohăiți...) – și să vă plecați în fața acestui Mare Luptător pentru Românism (pe care numai moartea l-a stăvilit din viziunea-i Misiune...!), să ascultați răsunetul de bocet curat românesc și de trâmbiță de alarmă, al unor versuri...să zicem, “*trecute în anonimitatea Neamului Românesc*”...!!!

...Să zicem, cu toții, un creștinesc: **Dumnezeu să-l ierte! - și să-i odihnească sufletul lui viforos!**

***

...Iată câteva dintre poemele ce-i vor străjui eternitatea și vor striga mărturia luminoasă, despre acel uriaș, **ADRIAN PĂUNESCU** (...cu bune și rele, dar **strașnic de VIU!**):

BASARABIA PE CRUCE

Se urcă Basarabia pe cruce
Și cuie pentru ea se pregătesc
Și primăvara jertfe noi aduce
Și plînge iarăși neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire,
Mereu în casă moare cineva
Și n-are țara dreptul să respire
Și nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfîrșit pămîntul,
Vin triburi, să ne ia pămînt și frați
Și-n fața lor abia rostim cuvîntul
Și, prin tăcere, suntem vinovați.

Ce cale poate țara să apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urcă Basarabia pe cruce
Și nu știm învierea cînd va fi.

***

CAPUL DE LA TORDA

Capul lui Mihai Viteazu azi la Torda se ridică,
Și întreabă de ce Țara a rămas așa de mică
Și Câmpia Tordei tristă îi răspunde lui cu jale:
"Fiindcă astăzi ducem lipsa capului Măriei Tale!"

Nu mai acuzați străinii că ne taie domnitorii,
Că intimidază Țara cu guverne provizorii
Eu atât aș vrea să aflu, arătându-ne obrazul:
Totuși unde au fost românii, când a fost tăiat Viteazul?

Nu voi consuma otravă pentru nici un fel de Basta,
Totuși unde-au fost ai noștri, și atunci, și-n vremea asta?
Cum se-ajunge pân' la gâtul Voievodului de Țară,
Dacă nu-s trădări acasă, lângă ura de afară?

Capul lui Mihai Viteazu ne-a lăsat numai cu trupul,
Nu contează că străinii nu aveau nici pic de scrupul,
Eu, de-o singură-ntrebare, mă scârbesc și mă mai mâni:
Totuși unde-au fost, românii? Totuși, unde sunt românii?

***

RUGĂ PENTRU PĂRINȚI

Enigmatici și cumiți,
Terminându-și rostul lor,
Lângă noi se sting și mor,
Dragii noștri, dragi părinți.

Chiamă-i Doamne înapoi
Că și-așa au dus-o prost,
Și fă-i tineri cum au fost,
Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut
Dă un ordin, dă ceva
Să-i mai poți întârzia
Să o ia de la început.

Au plătit cu viața lor
Ale fiilor erori,
Doamne fă-i nemuritori
Pe părinții care mor.

Ia priviți-i cum se duc,
Ia priviți-i cum se sting,

Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac, și parcă ning.

Plini de boli și suferind
Ne întoarcem în pământ,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiați-i pe părinți.

E pământul tot mai greu,
Despărțirea-i tot mai grea,
Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviți așa,
Fata mea și fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei mă duc și eu.

Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetița mea,

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetița mea.

***

REPETABILA POVARĂ

Cine are părinți, pe pământ nu în gând
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cumiști,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinți.

Ce părinți? Niște oameni ce nu mai au loc
De atâția copii și de-atât nenoroc
Niște cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinții aceștia ce oftează mereu.

Ce părinți? Niște oameni, acolo și ei,
Care știu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, și ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca și când aș urla,
Eu îi știu și îi simt, pătimind undeva.

Ne-amintim, și de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinții bătrâni
Dacă lemne și-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit triști în casele lor...
Între ei și copiii e-o prăsilă de câini,
Și e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinți, pe pământ nu în gând,
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinți, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinți? Mai au dânșii copiii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliți de nevoi și cu capul plecat,
Într-un biet orașel, într-o zare de sat,
Mai așteaptă și-acum, semne de la strămoși
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoși,
Și ca niște stafii, ies arare la porți
Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.

Cine are părinți, încă nu e pierdut,
Cine are părinți are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem și noi însine ai noștri copii.
Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Și în genere sunt și nițel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici,
Cocoșați, cocârjați, într-un ritm infernal,
Te întrebă de știi pe vre-un șef de spital.
Nu-i așa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simți și ei știi că-i așa
Și se uită la tine ca și când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conștiință povara acestui apus
Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuțina cei ce n-au și ne cer.
Iar când vom începe și noi a simți
Că povară suntem, pentru-ai noștri copii,
Și abia într-un trist și departe târziu,

Când vom ști disperați vești, ce azi nu se știu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Și nu văd nici un ochi de pe lume plângând,
Și de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deși plouă mereu, deși pururi a nins,
Deși lumea în care părinți am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.
***

prof. dr. **Adrian BOTEZ**